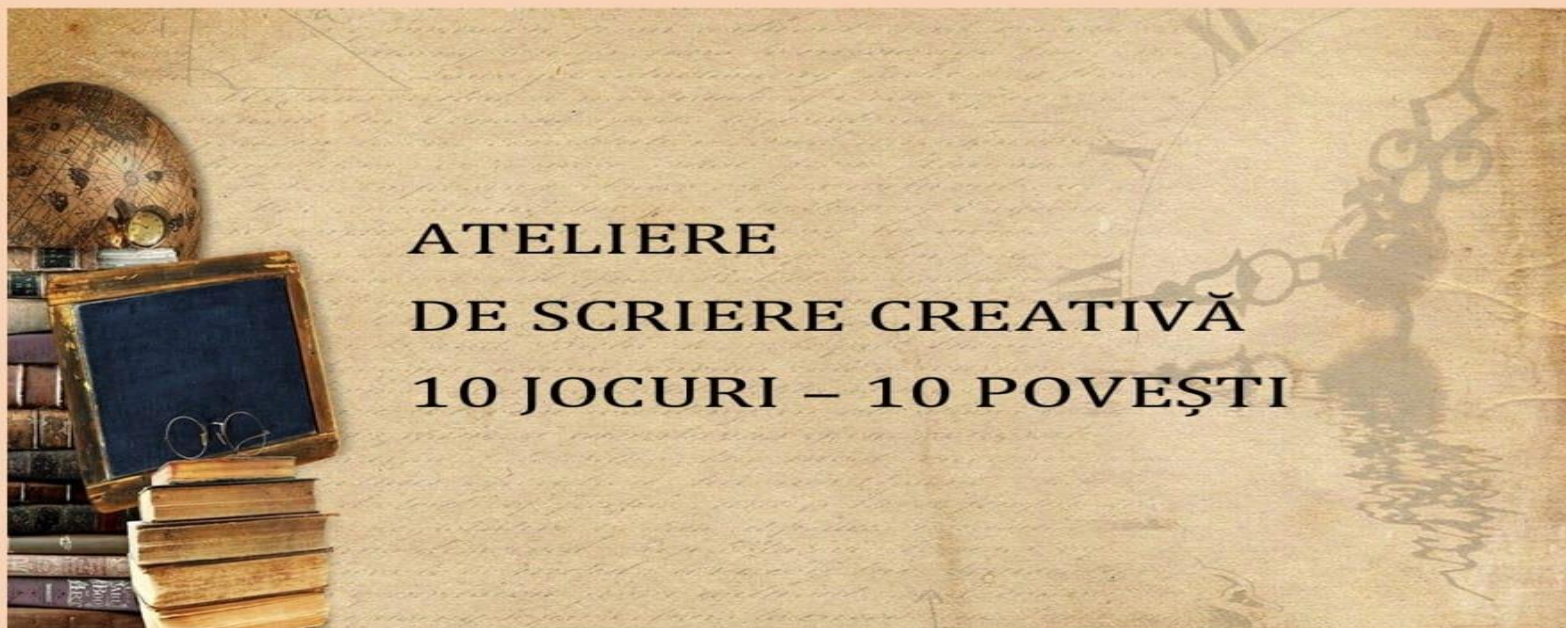

DIACONIȚA CRISTINA - LILIANA

ATELIERE
DE SCRIERE CREATIVĂ
10 JOCURI – 10 POVEȘTI

ISBN 978-973-0-36773-7

TÂRGU JIU

2022

Coord. Cristina-Liliana Diaconița

10 JOCURI – 10 POVEȘTI **-ghid metodic de scriere creativă-**

Imaginile de fundal sunt preluate de pe site-ul Pixabay

Textele ilustrative sunt realizate de elevii:

Alexandra Bercan Nicoleta Guțea Cristian Lăpăduși
Mădălin Măceșanu Bianca Negoiescu Robert Pagano
Adriana Radu Albert Stamatoiu Andrada Tiloiu
Răzvan Trăncău

Argument

Prezentul ghid metodic reprezintă o însumare de activități didactice desfășurate în cadrul Atelierele de scriere creativă ale Clubului IMAGO, etape pregătitoare pentru participarea la Concursul Național al Lecturiadei Elevilor din iunie-iulie 2022, concurs aflat sub egida ANPRO pentru participarea la școala Solomonarilor.

Toate activitățile relatate în aceste pagini reprezintă momente ale regăsirii de sine, dorințe, împliniri, visuri, oameni, iubire, prietenie, implicare, empatie, compasiune, cum să învățăm să fim noi înșine și să ne acceptăm.

În fața ochilor ni se devoalează ideea că scrisul și numai scrisul este cheia care deschide două uși importante: lumea reală și cea a ficțiunii, iar scribul trece prin momente unice: timpul creației și cel al devenirii.

Elevii Liceului Tehnologic Nr.2 Tg-Jiu au demonstrat că povestea se poate scrie cu talent, dacă este descoperit la timp, iar prin scris tot ceea ce pare finit se înscrie în veșnicie.

Fiți veseli, asumați, trăiți și vă bucurați...ACUM!

Prof. coord. Cristina-Liliana Diaconița

LECTURIADA 2022. JOCUL „DE-A ȘCOALA”

Sursă imagine:

Site-ul www.lecturiadaelevilor.anpro.ro

CONCURS DE DIGIEVENIMENTE/DIGISCRIERE/DIGIPORTOFOLII

Ediția a XIII-a

TEMA-JOCURI DE UCENICI

Digiportofoliu 10 JOCURI -10 POVEȘTI

Club IMAGO- Jurnal de bord

Atelierul de scriere creativă și-a redeschis porțile în 2022 din dorința de a răspunde provocărilor lansate de Lecturiada 2022. Jocul „DE-A ȘCOALA” pentru a face parte din Școala Solomonarilor, mentorat pentru elevi și profesori, deopotrivă.

Punctul de reper pentru activitățile noastre l-a constituit decalogul academicianului Solomon Marcus, cele 10 nevoi umane, pe care am încercat în echipă să le ilustrăm prin intermediul celor 10 povestiri aflate sub semnul ideii de joc narativ, punând în valoare competențe precum :

•A ÎNVĂȚA SĂ DAI UN SENS VIEȚII, A ÎNVĂȚA SĂ FII, A ÎNVĂȚA SĂ FACI. Au fost antrenate și alte competențe, precum cele de literație, abilități digitale și creativitatea.

Amintim cele 10 nevoi umane enunțate de Solomon Marcus, care fac obiectul educației și învățării la toate vârstele :

1. Nevoia de a da un sens vieții, la nivel elementar.
2. Nevoia de înflorire.
3. Nevoia de întrebare și de mirare.
4. Nevoia de îndoială și de suspiciune.
5. Nevoia de greșală și de eșec.
6. Nevoia de joc.
7. Nevoia de identitate.
8. Nevoia de omenesc și de omenie.
9. Nevoia de cultură.
10. Nevoia de transcendență.

Etapele pregătitoare ale proiectului s-au deschis cu alte ateliere asemănătoare, care să dea sens demersului nostru final.

ATELIER DE SCRIERE CREATIVĂ 1

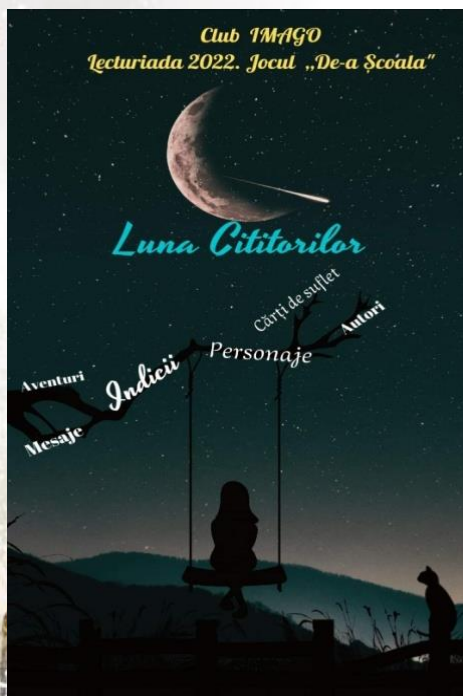
Pornind de la lista de cărți care le-a fost repartizată la început de an școlar elevilor de clasa a IX-a, aceștia au fost invitați să răspundă jocului „**Ghicește cine este ?**”.

Sarcina de lucru a fost formulată astfel:

„**Cine? Cum? Când? Unde?**. Acestea sunt reperele care vor sta la baza afișelor voastre digitale. Folosind oricare din aplicațiile digitale care îți plac, realizează un afiș care să conțină indicii pentru a recunoaște cartea citită. Vei avea în vedere cartea care ți-a fost repartizată drept proiect-recenzie-prezentare, la începutul anului școlar 2021-2022”

Link -ul postării activității pe facebook-ul Lecturiadei:

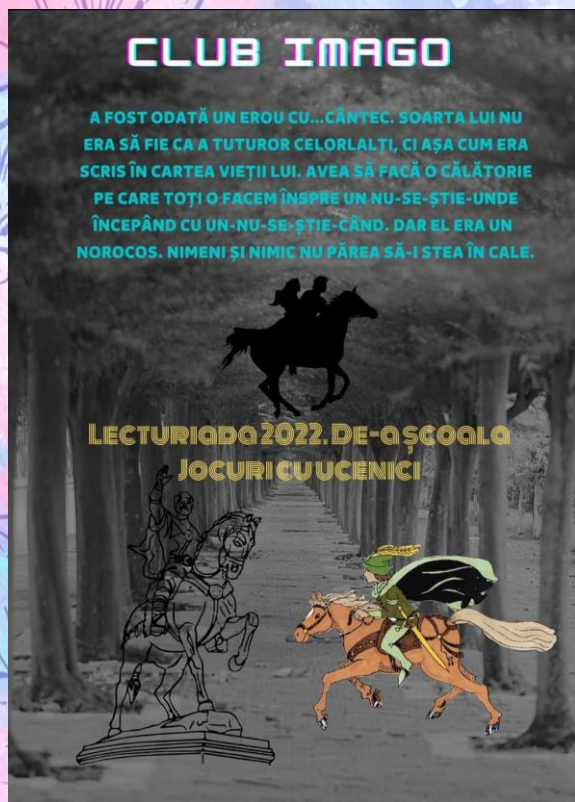
<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5630068820352969/>

ATELIER DE SCRIERE CREATIVĂ 2

Afișul activității:

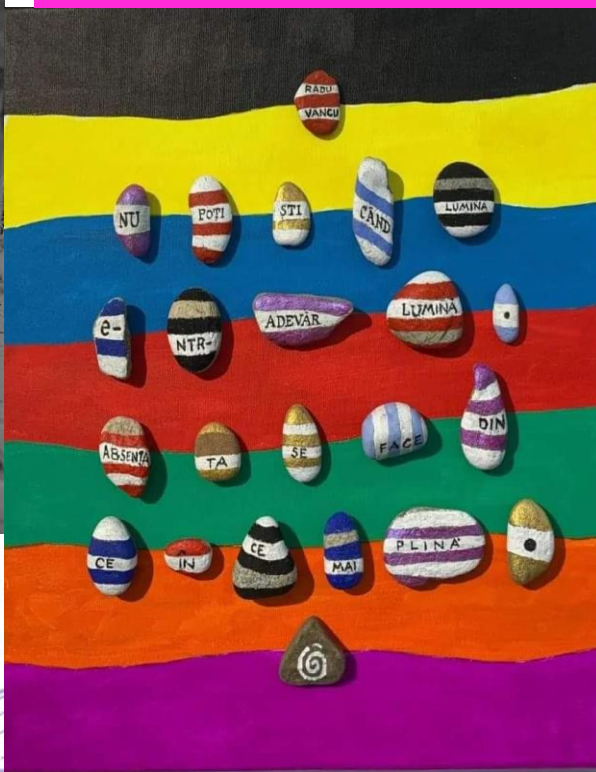
https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=pfbid02Z2HWIRuvFFeicpMGxYYRkm1tyPqSvHdyP66gzBUctBVVMLe8XInbfitX9UNKIK46l&id=100003728021621

Link-ul postării activității pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5758273750865808/>

Pornind de la textul și imaginea de mai sus, dă frâu liber fanteziei tale și răspunde sarcinilor de lucru.

Nu uita: eroul descoperă în cadrul fiecărei probe câte o amuletă magică preluată din imaginea dată. Ai grijă ce probe depășești, în așa fel încât amuletele tale la sfârșit să transmită mesajul pe care îl cauți și, implicit să dezlege cheia misterului devenirii tale.

(imagine preluată de pe pagina de facebook a poetului Radu Vancu)

1. Ce nume simbolic i-ai da basmului și eroului tău? Argumentează-ți răspunsul.
2. Care este destinația eroului?
P.S. Nu uitați să integrezi în scrierea ta elemente care să facă trimitere la motivele narrative specifice basmului.
3. Ce ar trebui să aibă eroul asupra sa la plecarea în călătorie?
4. Ce intrigă ai alege pentru basmul tău? Motivează.
5. Dacă eroul se întâlnește cu omul rău, ce nume i-ai pune acestuia și, care ar trebui să fie rolul său în basm?
6. Câte probe ar trebui să treacă eroul, specifică-le și ce semnificație ar trebui să aibă?
7. Ce obiecte magice are asupra lui eroul tău și unde anume ar trebui să-l ajute?
8. Ce personaje supranaturale întâlnește în călătoria sa și, cum îl ajută fiecare dintre ele.
9. Ce găsește la destinația finală protagonistul? Explică printr-o secvență de 6-7 rânduri pe care să o scrii folosindu-ți creativitatea.
10. Care crezi că este destinul eroului? Ce ar trebui să găsească acolo unde vrea să ajungă?
11. Nu uita să creezi cvintete sau acrostih, versuri ritmate, necesare fiecărei depășiri a probelor.
12. Acum ai ajuns la destinație. Dacă ar fi să întruchipezi chiar tu eroul, ce mesaj te-ai aștepta să găsești la finalul destinației?

Lecturiada 2022. Jocul „De-a Școala”

10 Jocuri- 10 Povești

Club IMAGO-Liceul Tehnologic Nr.2 Tg-Jiu

Prof.coord. Cristina-Liliana Diaconița

Mulțumiri și FELICITĂRI pentru implicare și creativitate următorilor elevi de la clasa a IX-a B, povestași în devenire:

Alexandra Bercan, Nicoleta Guțea, Cristian Lăpăduși, Mădălin Măceșanu, Bianca Negoiescu, Robert Pagano, Adriana Radu, Albert Stamatoiu, Andrada Tiloiu, Răzvan Trăncău

Proiectul „10 jocuri -10 povești” are ca motto versurile-refren ale cântecului „Pură ficțiune”, interpret Florian Rus:

„Da’ piesa asta nu e despre noi! E pură ficțiune, nu e

*Nu e despre noapțile noastre nebune
Dar așa s-a nimerit. Scuze dacă ți-am amintit.*

Că poate-ți sună cunoscut. Da’ jur e pură ficțiune, nu e...”

I. „Jocul de-a ... NU-MĂ-UITA”

de Andrada Tiloiu

Bună ! Mă numesc Andrada și am 16 ani. Ar trebui în această mini-prezentare să vorbesc despre mine, despre copilărie, despre ceea ce a fost și, poate, despre ce este acum.

Cum AM FOST ? Ca nimeni alta : rebelă, boemă, cititoare, selectivă.

Cum SUNT? Mai responsabilă, curajoasă, aventurieră, în căutarea unei lumi vrăjite care să mă redea așa cum nu m-aș fi așteptat.

-NU vleau să melg cu tine! Nu și nu!, strigă o zgâtie de fetiță către mama ei.

-Nu este frumos să ne tăvălim prin magazine. Dacă ești destul de cuminte, o să vină și cadoul pe care îl aștepți. Hai, că se uită lumea la noi!, zicea mama.

-Tu nu stii mama ce vleau eu. Ești ocupată! Eu vleau acum.

-Acum este târziu, draga mea, iar eu trebuie să plec la lucru. Promit că ne vom întoarce imediat ce voi avea zi liberă.

Asta este POVESTEA mea. O bucătică frântă a unei speranțe care venea prea târziu pentru copilul care aștepta să-i fie mama alături în orice moment sau la orice joc. Cine se uita din afară credea că acesta este unul din acele momente care se întâmplă tuturor părinților, însă pentru copilul care se agăța cu disperare, era imaginea mamei care nu are niciodată destul timp pentru fetița buclată, șatenă, care nu voia o păpușă, ci, doar să o enerveze pe mama. Oare câți copii strigă fără să fie auziți de părinții lor? Câte nopți fără povești citite, câte zile fără amintiri împreună! Cât strigăt, fugă după atenție, etichete, lupte cu tine însuși, cu orice ar putea să atragă măcar acum, cel puțin acum, o umbră de geană asupra ta! Când simți că mirosul de acum nu este impregnat de mirosul copilăriei de atunci, dacă gustul de acum nu se poate întoarce după cel de atunci, este clar pentru toată lumea și, mai ales pentru tine. Nu poți să visezi la ceva care ți-a lipsit dintotdeauna. Atunci nu-ți mai rămâne decât să inventezi alături de alții asemenea ție, un JOC despre lumea în care credeai că EȘTI: „Antantini mogodan...”, l-am auzit la o doamnă din fața blocului. Povestea despre tinerețea ei. Are ce povești, ceea ce e bine. Aș putea și eu să povestesc ceea ce aș fi vrut să fie, așa că, nu-mi rămâne decât să închid ochii și să visez:

Sunt la țară, alături de bunici și alți copii. Este o vară de vis: hamac între cireși, cea mai bună socată a bunicii, un butoi de lemn în grădină, o livadă căreia nu-i pot vedea capătul și timp...mult timp pentru mine. Dar...nu eram singură. Copiii vecinilor se urcau pe un bolovan de la poartă și auzeam în șoaptă...„Andra, hai cu noi! Vii? Ne ducem la olarul din capul satului. Ne lasă să ne mozolim cu lut, cu nămol. Zice că ne învață să pictăm în lut. Dar, vino repede că suntem mulți!” . Șoaptele inițiale se transformau în lipsa răspunsului meu, în strigăte în toată regula. „Vine, vine...stați să se schimbe, să-și ia rochița a bună! Nu poate pleca așa!, răspundea bunica.”

Nenea Iancu era olarul de la noi din sat. Să fi avut cam 70 de ani. Era un moșuleț care iubea copiii. Ne aștepta în fiecare vacanță cu surprize noi. Jocul de-a olăritul ne reconforta pe toți și ne făcea să ne simțim importanți. Ne-a spus că nu oricine poate fi olar, că olar poți fi doar la sat, ca să ai natura aproape, să vezi un copac, să-l strângi la piept, căci îți dă energia de care ai nevoie și apoi în cana, farfuria ta poți așeza cuminte toate emoțiile și gândurile tale ca într-o melodie: „*Cum sunt versurile, așa cum se așază ele, rând pe rând, așa va rămâne totul întipărit în inima ta!*”, ne zicea nenea Iancu. Ne-a spus să ne gândim la cea mai dragă persoană din viața noastră și, apoi, să „cioplim” în lut ce simțim pentru ea. Am închis ochii ca să o pot vizualiza pe mama.

Era acolo, în mintea mea, parte a jocului de-a olarii. Era și în sufletul meu mai ales dorința de a-i trimite gândul emoțiilor mele. Care a fost creația mea? O vază de flori pe care am pictat flori de NU-MĂ-UITA. Am fost singura care am ales albastrul azur, așa cum este cerul dimineața când deschizi ochii și te concentrezi asupra lui. Flori așezate perfect pe toartă, în cerc, de jur-împrejur. Doar flori și gânduri de...nu-mă-uita, mamă! Doruri, amintiri care nu se așezaseră încă, distanțe, chemări, plânsete, spectacole în magazine de față cu lumea și vise de nu-mă-uita. Dintr-odată am simțit în gât cel mai mare nod și nu mai puteam să-l scot. Mai încercasem și altă dată să-l dezleg cu un cântec, zâmbet, vorbă, dar acum vorbele se încăpățâneau să-mi dezvăluie vocea. Nodul nu se dădea dus cu nimic. Nu voia nici înăuntru și nici în afară. Nenea Iancu s-a apropiat de mine și mi-a pus în brațe un fluierici în formă de pasăre, din lut: „*Ia-l și fugi repede la tine acasă: Suflă în el și emoțiile tale vor zbura acolo unde vrei să le trimiți. Fugi, Andra!...fugi!....*” Așa se auzea în urma mea, ca o mulțime de ecouri care mă însoțeau pe drum. Fluiericiul lui nenea Iancu mi-a redat libertatea de a-mi striga toate așteptările, m-a eliberat de mine însămi cea de atunci și m-a ajutat să încerc să mă descopăr, cea care aș putea fi. Jocul de-a olăritul a continuat timp de câțiva ani până am plecat la școală. Am aflat că bătrânul ne-a așteptat în fiecare vacanță, însă eu nu l-am mai vizitat. Pentru mine a fost găsit leacul atunci. Nu aș fi vrut să stric magia momentului de a căuta în timp. Am vrut doar să rămână așa. Nici „la revedere” nu puteam pronunța. Un singur joc am păstrat până acum în inima mea : cel cu suflatul în fluierici și, când treceam pe acolo, fluieram ca să știe că eu sunt și el mă recunoștea. Uneori este bine să păstrezi amintirea unor oameni, momente în viața ta, fără să mai cauți explicații. Știi doar că ajutorul vine pe căi nebănuite.

P.S. Ceea ce am scris este o ficțiune. Orice legătură cu realitatea este pur întâmplătoare. Vă ofer o floare de NU-MĂ-UITA.

II. „De-a FRUNZA”

de Bianca Negoiescu

Salutare ! Am înțeles că ar trebui să mă prezint. Numele meu este Bianca Maria Adelina. Culoarea ochilor mei este de un albastru înspăimântător de strălucitor. Nu sunt o fată înaltă, însă foarte șic, aș putea spune, o boboacă în clasa a IX-a.

Cine sunt ? Un om simplu, în căutare de prieteni adevărați. Îmi plac provocările, știu să pierd la un joc, recunosc dacă am greșit și mă bucur de reușita celui alt.

Ce jocuri îmi plac ? Omul negru și Frunza. Ați auzit de Frunza ? Nu ? Sau poate da ?

Urmează să-ți spun câte ceva despre FRUNZA și copilăria mea.

Nu toată lumea poate să scrie, să readucă în prezent amintiri despre copilăria sa, pentru că unii, de exemplu, cred că nu prea au ce să spună. Și, poate alții nu au avut o copilărie așa cum ne dorim toți, ca să și vorbească despre ea. Față de aceștia, mi se pare o nedreptate ca eu să mă laud cât de iubită am fost sau ce prieteni mulți am avut sau ce familie nemaipomenită am. Este destul de greu să evoci lucruri, fapte, oameni, pe care numai dacă ți-i imaginezi și îi arăți și altora, prezența lor poate provoca invidie sau tristețe. O să încerc să vorbesc din ipostaza omului care crede că toată lumea este bună și să mă gândesc la faptul că ceea ce voi scrie, va provoca bucurie.

În copilăria mea m-am bucurat așadar de liniște multă, de prieteni adevărați, de jocuri dintre cele mai neuzitate, care nu se terminau niciodată. Daaar... există un important DAR. Copilăria și jocurile cele mai interesante nu le-am descoperit la oraș, ci la sat, la țară la bunici. Până la vârsta de șapte ani am stat la bloc. Adevărata bucurie și nebunie a venit odată ce am fost nevoită să mă mut la țară. Nu o să expun aceste motive acum, dar am știut să fiu puternică și să păstrez în inima mea oamenii care mi-au făcut viața o poveste. Cea mai mare împlinire a venit cu această lume nouă pe care am descoperit-o. Povestea era o poveste la locul ei, într-un cadru de basm, deși mulți spun că nici la țară nu mai este ce a fost. Știu doar un lucru. La țară este ca o veșnică sărbătoare : triluri de păsări, liniște, zi care pare că nu se mai termină, câmpuri imense de flori, livada cu meri, cireși care înfloresc și te bucură cu rândul. La sat am învățat ce înseamnă să fii alături de alți copii mult mai senini, mai curați sufletește, care nu se supără dacă pierde cineva un joc și, care știu să nu invidieze pentru reușita celui alt.

Ineditul amintirii copilăriei mele vine o dată cu unul dintre cele mai neobișnuite jocuri : FRUNZA. Este fascinant. O să încerc să-l descriu pentru curioși : se face un traseu care trebuie să cuprindă următoarele etape : F-gălușca fermecată, M-gălușca moartă, Frunza-triumghiul verde. Se organizează două echipe, se dă start, iar jucătorii vor încerca să ajungă în casa echipei adverse pentru a călca frunza. Este interzisă depășirea liniilor careului desenat cu cretă, fiind nevoie să se meargă doar prin culoare. Cine va călca linia sau va trece de ea, este eliminat din joc. Pentru toți nu a însemnat doar a învăța spiritul de echipă, ci a implicat mult mai multe calități. Am devenit mai responsabili, am învățat să respectăm regulile, să ne respectăm unul pe celălalt, să fim mai empatici, să ne bucurăm pentru oricare dintre noi am fi câștigat jocul.

Nu întâmplător am ales să vorbesc despre acest joc, ci, tocmai pentru că, de această amintire mă leagă o emoție, trăire neobișnuită. Adesea spunem că nu credem în miracole, că nu suntem văzuți sau auziți. Nu am vorbit de mult despre acest moment sau, cel puțin nu l-am așternut pe hârtie...Se făcea ca acum, început de vară, la bunici, cu o mulțime de copii ai vecinilor, toți pregătiți să începem jocul preferat de toți...FRUNZA. După împărțirea echipelor, a urmat firescul traseu urmat de fiecare în parte când îi venea rândul. Ne-am gândit să îmbunătățim jocul și fiecare dintre noi să aducă frunze de diferite culori de prin păduricea de lângă noi. Căutări, strigăte, încurajări, l-a determinat pe fiecare să-și dorească să aducă cea mai neobișnuită frunză. Unii s-au avântat mai departe în pădure, alții au ales să rămână în apropiere. După forfotă, numărare, constatare, bucurie, ne-am trezit cu un nou participant la joc, apărut ca din senin, deși toți ne știam între noi. „Cine era ?”, ne gândeam, fără a da drumul gândului. „Tu îl știi ? Dar tu ?” Nimeni, nimic. Nici numele nu i-l cunoșteam. Dintr-odată, un vânt cald aduce miros de flori de tei din apropierea lui. Am știut toți cum îl cheamă fără să vorbim, așa cum ne era sugerat de gând. „Cred că e vreun prinț al pădurii ! Parcă e un spirit al frunzei ! Dacă este copilul verii ? Dacă îl văd doar eu și este un vis ?”. Fără să schițăm vreun gest, ne-am apropiat muțeste de el să-l privim și să primim ceea ce ne adusese. Avea în mână un coș din crenguțe ușoare, fragile, în interiorul căruia se aflau cele mai frumos colorate frunze pe care le văzusem vreodată. Fiecare dintre noi își avea frunza lui. A venit și rândul meu să-mi iau frunza din coș : verde aprins, cu margini aurii, stropită cu picături de argint și, pe ici-colo, bobite de rodie. Am dus frunza la frunte, am închis ochii și m-am văzut dincolo de timp : se făcea că eram o prințesă care trăia în Egiptul Antic, în timpul frumoasei Nefertiti. O grădină imensă era înconjurată de cele mai înmiresmate flori din lume. În văzduh se zăreau pene uriașe purtate delicat de tinere fete care încercau să răspândească aromele în toate părțile. Veșmintele erau din mătăsuri fine, voaluri care pluteau pe corp. În picioare, cele mai fine sandale din piele, împodobite cu argint și aur fin, îmbrăcau până spre genunchi cu niște curelușe pielea fină, de culoare brună.

Dintr-odată am auzit toți un clinchet și am deschis ochii. Eram în poiana de lângă pădurice, într-o nedumerire totală. Toți avusesem același vis. Prinți și prințese se plimbaseră într-un alt timp și alt univers. Niciodată nu am aflat cum s-a întâmplat să fim cuprinși în timpul unui joc de stări nebănuite. Am rămas însă cu un singur gând. Jocul FRUNZA va rămâne pentru anii copilăriei noastre, unul magic, cu povești desprinse din cărți, cu întâmplări neașteptate, cu apariții stranii, cu ideea că poți călători în timp dacă ești pe aceeași lungime de undă cu oamenii din jurul tău. O să păstrez imaginea bucuriei, a prieteniei, a satului tradițional unde totul este posibil, ca o magie care și-a făcut loc în lumea mea.

Te invit să descoperi și tu jocul care îți va aminti cine ai fost și, dacă îl reîncerci, poate îți va spune cine ești.

III. „Jocul de-a mine însumi”

de Robert Pagano

Bună ziua, prieteni ! Cel mai sensibil băiat posibil, îndrăgostit de lectură, de poezie în special, înnebunit să descopere lucruri noi, căruia îi place să meargă la biserică, nu este nimeni altul decât eu, Robert.

Nu că aş fi vreun special. Uneori sunt în centrul atenției fără să fac nimic deosebit în acest sens. Aş putea compara în acest moment viața mea cu un joc al încercărilor, unul în care mă reîntorc în timp, căci acolo am ocazia să o revăd pe bunica și să păstrez mirosuri, momente, imagini...

Rememorez cu drag lucrurile pe care le făceam în copilărie, dar un singur joc îmi vine obsedant în minte. Nici măcar nu are un nume. Nu mai știu dacă a existat vreodată sau a fost inventat de noi. Știu doar că singurul motiv care mi-l aduce adesea în minte este faptul că ne jucam la mine în curte, iar bunica ne pregătea mereu câte ceva, o prăjitură gustoasă la cuptor, care avea un miros divin, pe care mi-l amintesc perfect și acum de parcă ar fi fost atunci.

În copilărie eram exact ca o minge, sărind de colo-colo, peste tot și ricoșam pe unde nu te așteptai, ceea ce este perfect pentru ceea ce urmează să descriu. Tocmai pentru că timpul era nemărginit atunci, toate se lăsau în voia noastră și nu eram stresați în a găsi ceea ce joacă și ceilalți copii. În orice caz nu eram antrenați în nebunia cu acest calculator de acum. Jocul își păstra aura sa de joc, fără să ne plictisim, pentru că de fiecare dată inventam o mică lume în care voiam să trăim. Unii dintre noi erau înnebuniți să descopere alte teritorii, să găsească strategii pentru a supraviețui după ce noi îi confiscasem toate bunurile. Alții erau preocupați de a supraviețui nu singuri, ci în echipă, alții se dedicau cercetărilor mușchilor, plantelor pentru a salva oamenii dacă intervenea ceva. Deși doar niște copii, ne asumasem întreaga responsabilitate de a crea lumi pe care să fim capabili să le salvăm. Toată lumea își știa rolul, numai eu nu-l găseam pe cel care mi s-ar putea potrivi, motiv pentru care eram în permanență necăjit. Tăceam, ascultam, încercam să mă alătur unei tabere sau celeilalte, dar nimic nu mă atrăgea. Îmi făcusem gândul că sunt eu puțin mai ciudat, că nu se inventase încă pentru mine ce puteam deveni. Era însă un lucru care spunea totul despre mine : nu aveam răbdare să mă duc de la unul la celălalt în mod normal, ci sărind ca o maimuță dezorientată, studiind comportamentul celorlalți, spunându-le cu sinceritate ce soluții s-ar potrivi. Timpul trecea și eu rămâneam același neobișnuit, fără să-mi găsesc un loc precis în ceea ce urma să facem noi. Se construiau civilizații, iar eu aproape că nu contribuieam cu nimic notabil, stârnind adesea hazul, ca un arlechin. Prezența mea a și dat soluția câtorva dintre ei. Au constatat că în viață nu poți să fii tot timpul serios, ci este nevoie și de zâmbet sincer, de a spune o vorbă cu haz, care să-ți mai însenineze ziua dacă sunt prea multe probleme. Ceea ce a fost curios e faptul că nu am auzit pe nimeni să zică : Dacă citești sau înveți prea mult, înnebunești.

Încetul cu încetul, am mai descoperit câte ceva despre mine : nu era rău să întrebi și, apoi eram atât de curios cum aș putea să am un rol ca să se conteze pe mine.

Întâmplarea a făcut ca într-o zi de iulie, o duminică mai precis, după ce ne-am întors de la biserică, să avem surpriza să primim un colet. Nu era semnat, nu avea destinatar sau expeditor, ci doar o ștampilă cu adresa de la Muzeul Antichităților din Cairo. L-am cercetat când pe-o parte, când pe cealaltă și am îndrăznit să-l deschidem. În colet nu era nimic important : un ceas, un joc tip cadran, ca o ruletă, o cheie, o sfoară, un fluier și o tichie de pus pe vârful capului. Le-am scos, le-am întors pe toate părțile, ne-am gândit ce am putea face cu ele, apoi le-am așezat pe iarbă să vedem ce folos ar putea avea în jocul nostru. Am luat la cercetat și cutia. Surpriză : pe un perete lateral, am găsit un fel de hartă cu indicii. Am decis să le urmăm întocmai. După ce am străbătut jumătate de sat, am ajuns la sfârșitul după-amiezii la casa lui Kir Kiri, un moșuleț evreu, uitat de familie, a cărui casă stil conac era mai degrabă un muzeu. L-am înmânat cutia care ne-a trimis la el și am fost invitați să-i descoperim conacul. Tablouri rare, obiecte de îmbrăcăminte vechi, biblioteca care se întindea pe trei pereți, cu scară către partea de sus. Ne-a vorbit despre dicționare, cărți rare, ne-a povestit despre autori precum Mihai Eminescu, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, ne-a citit scrisori de amor vechi, am citit fiecare din ce carte ne-am ales. Ne-a mărturisit că e fiu de preot și despre familia lui plecată în America, care l-a uitat în sătucul românesc. Părea desprins din ireal mai ales că știa și câteva trucuri magice, ghicindu-ne și în cărțile de Tarot. Pentru fiecare dintre noi avea un destin de creionat. Mulți se văzuseră deja medici, ingineri, agricultori, directori, numai mie ezita să-mi spună. Îmi tot spunea că va păstra pentru sfârșit, ca să-mi facă o surpriză, probabil și pentru că eram cel mai suspicios. Mi se părea curios cum poate un om să supraviețuiască fără nimeni lângă el la o vârstă atât de înaintată. Ne zicea de o soră mai tânără decât el pe care o pierduseră părinții când era mică într-o gară și, pe care o găsiseră 8 ani mai târziu, când se duseseră la tratament la băi, la Olănești. Fata era cu familia care o îngrijise. Dar, sora rămăsese alături de cei care avuseseră grijă de ea și uitase de ai ei. Nu mai păstrasera legătura nici măcar prin scrisori. L-am adresat o mulțime de întrebări nu numai atunci, ci toată vara, căci aveam toată ziua la dispoziție și, în plus, fără să vrem, Kir Kiri ajunsese ca cineva apropiat de-al nostru. Ne fascina răbdarea de a ne povesti câte-n lună și-n stele despre oameni, de parcă trăise o mie de vieți. Cercetam atlase de muzică, tablouri, ascultam muzică la patefon, ne arăta dansuri din alte vremuri, ne-a făcut curioși despre lumea care a fost și ne-a motivat să vrem să o cunoaștem pe cea în care trăim, să nu fim indiferenți la suferințele altora, să fim buni, să citim, să fim noi înșine, să trăim frumos.

Dar...uitasem să vă spun. Ce credeți că-mi ghicise Kir Kiri în cărțile de Tarot ? Ce meserie spunea el că voi avea ? Vă las pe voi să dezlegați misterul celei mai frumoase veri din copilăria mea, în care jocul de-a vacanța a rămas pentru totdeauna în inima mea.

La revedere, Kir Kiri ! Șă știi că nu te-am uitat !

IV. „Jocul de-a vacanța-De-a ascunselea”

de Mădălin Măceșanu

Stimați colegi, eu sunt Mădălin, în vârstă de 16 ani, iar pasiunea mea sunt motocicletele. Deși par liniștit la școală și chiar sunt în anumite momente, în mine fierbe un vulcan nestins. Mă și abțin, dar mă aprind uneori cam repede, motiv pentru care am ales să practic un sport : joc fotbal. Merg și cu bicicleta, adesea cu viteză, ca să nu mă mai „ambalez”.

Cum ar putea fi copilăria unui spirit atât de curios ca mine? Palpitantă, plină de neprevăzut. Am încercat să înlătur tristețea din unele momente care m-au marcat. Poate că acesta era și motivul pentru care uneori săream ca un suc acidulat. Despre copilărie, luând per total toate momentele, pot spune că a fost...fericită. Majoritatea vecinilor mei de la bunici aveau copii de vârsta mea și găseam parteneri potriviți pentru a pune în practică toate ideile care ne treceau prin cap. Uneori parcă vorbeam cu aceeași voce sau gândeam cu aceeași minte. Eram liberi și asta conta cel mai mult. Vacanța de vară era ca un paradis, care venea după o îndelungată așteptare. Mai ales la începutul școlii, în septembrie, întrebam adesea când vine vacanța, deși numai ce începusem cursurile. Cred că toți copiii fac asta. Ne acomodăm greu la început, apoi descoperim că ne place, pentru ca la sfârșit să ne pregătim pentru vacanța cu mult soare, libertate, prietenie, în care nu mai contează așa de mult când greșim. Suntem copii și trebuie să ne iertăm.

Spuneam că sunt atras de fotbal ca să compensez versiunea mea mai îndărătnică uneori. Nu am spus nimic despre talentul meu la desen, ceea ce este tare curios pentru un băiat care pare diferit de ceilalți. Poate că sunt și etichetat și, la început doare, dar, mai apoi, știu...Știu că fiecare are tristețile sale, probleme pe care le ascunde în spatele altui lucru, pentru a distra atenția de la persoana lui. Orice om găsește o modalitate de a se sustrage nebuliei de zi cu zi.

Oricum, dacă ar fi să dau timpul înapoi, m-aș opri asupra unui moment pe care o să-l păstrez viu în amintirea mea. De-a pitulușul cred că s-au jucat mulți copii sau, altfel spus, nu există copil care să nu se fi jucat de-a ascunselea. Jocul nostru era însă deosebit. De ce ? Nu ne ascundeam propriu-zis, ci aruncam provocări în urma cărora cel care rezista cel mai mult încercărilor, trebuia să se ascundă în anumite locuri pe care le stabileam anterior. Nu așa s-a întâmplat și în vacanța de la sfârșitul clasei a V-a către a VI-a.

Zi de vară. Duminică fierbinte de la mijlocul lui august, încă de dimineață. Fără poftă de mâncare, doar fructe și apă. Baia la butoiul din curte are și nu are farmec. Câtă nerăbdare să se facă după-amiază, să se mai răcorească puțin. Pe la orele 16.30, gașca de prieteni se strânge în curte la țața Floarea. Pe prisma de lemn ne întindem toți șapte, închidem ochi, punem la cale planuri de joacă și recompense pentru câștigători. Bani nu avem, așa că noi jucăm pe săruturi dulce de la nepoata țaței, de la Măriuca. Dar Măriuca nu se uită la noi, ci se ascunde de fiecare dată când ne vede. Îi este rușine, căci este încă mică. Facem planuri de sărutat care să se pună în practică vara viitoare. Acum este cam devreme pentru noi. Cu asta cădem toți de acord. Țața Floarea nu este acasă. E plecată la copilul ei la București. Se întoarce însă pe seară din câte am auzit.

Vine cu nepoata după ea. Și asta știm. Am tras cu urechea la ușă când vorbea mamaia la telefon și le-am spus băieților. Am cerut voie să ne jucăm în curtea țaței Floarea. Parcă are gazon în curte. Numai iarbă verde, cu miros proaspăt natural, pe care o tunde la o săptămână nea Gheorghe din capul satului, care are mașină de tuns. Avem voie peste tot, numai în pivniță, nu. Zice că are acolo lucruri pline de praf din timpul războiului și nu vrea să pățim ceva rău. Dar, când Necuratul își bagă coada, poate să-ți aducă omul cele mai tari și logice argumente. Dacă ți se interzice, mai rău ai vrea să faci când ți se spune NU. Începem să ne lăsăm prinși în voia pitulușului. Numai bine, razele soarelui se aruncă pe prispă, printre copaci, de ne orbesc. Ai timp să te arunci repede pe după câte ceva de prin curte. Suntem și mulți. Aproape toate locurile știute sunt ocupate. Toți s-au mișcat cu viteza luminii. Numai eu nu știu ce și cum să fac : rămân fără loc de ascuns. Unde să mă duc, încotro să mă îndrept ? Aleg Pivnița. E singura mea salvare de moment. Tac și fug. Mi-e cam frică de întuneric, dar trag ușa după mine și cobor scările. Beznă totală. Pânze de păianjen, miros de mucegai. Deși știam că nu este nimeni, tremuram din toate încheieturile. Liniște de mormânt. De afară se auzeau strigăte, râsete, gălăgie, câte un „*te-am găsit, ieși afară !*” Știam că nimănui nu-i trece prin minte să mă caute tocmai aici, în locul interzis. Cum mă mișcam încet, căci era înăbușitor, simt ceva rece, mișcător în spatele meu. Mă întreb înghețat „*ce ar putea fi?*”. Întind mâna la spate și dau de ceva osos. Mă gândesc să nu-mi fie frică și întorc privirea cu ochii închiși. Văd cel mai mare schelet din viața mea și rămân mut. Doar era o machetă, dar muream de frică. Dau să mă mișc în spate, dar par a fi înțepenit. Ceva mă ține de pantaloni: „*Nu! N-are cum! Îmi imaginez! Am o spaimă prea mare!*” Nu știu cum mă dezechilibrez și cad peste schelet, care la rândul lui împinge o ușă. Cădem amândoi pe niște scări scurte și țip fără să fiu auzit de hărmălaia de afară. Dintr-odată, nu știu cum se face că aud glasuri foarte aproape de mine care se întrebă unde sunt. Toată lumea fusese găsită, mai puțin eu. Îmi trece prin minte să-i înspăimânt și pe ei puțin. Fac puțină improvizație neinspirată, pentru că în momentul în care fac actorie cu băieții, aceștia dispar în secunda doi. Râd ca un zăpăcit și-mi dau seama că nu mi-am calculat bine șansele. Scările dădeau spre interiorul casei țaței Floarea, însă totul era încuiat cu cheia și eu nu puteam ieși. Cât ghinion să am în acea zi? Salvarea a venit chiar de la proprietară, care a apărut după o oră și jumătate, găsindu-mă în timp ce studiam de zor un album de fotografii de-ale familiei. S-a bucurat că l-am deschis. Nu se mai uitase de mult pe el. A ținut morțiș să-mi depene povești despre ai săi, să mi-i arate în poze pe părinții demult plecați pe alt tărâm, pe frați, surori, copii, nepoți. Toți parcă îmi zâmbeau dintr-un alt timp. Cu scheletul povestea se perpetuase de generații. Îl moștenise la rândul ei de la un verișor care terminase Medicina și toți trecuseră prin aceeași poveste ca a mea. Singură adesea, femeia încercase să se apere cât mai ingenios, să întrețină suspansul pentru a-i atrage pe copii înspre casa ei, ca să mai stea de vorbă cu cineva. Jocul de-a vacanța a fost pentru mine jocul neașteptat pe care nu l-am uitat.

V. „Surorile focului și pădurea – „Cap și pajură”

de Adriana Radu

Tânăra, 16 ani, tăcută peste poate, veșnic întârziată, căci timpul este dușmanul meu. Prea în banca mea, adesea contestată de colege, copilăroasă, preocupată în general să răspund la apel, mai ales dacă este literar. Adesea nesigură, nehotărâtă, fără a ști să întorc răutățile, am un singur căpitan de armată...pe sora mea...iar eu, eu sunt Adriana.

Am început bine prezentarea mea, căci eu fac parte din Frăția Surorilor. Îmi dau seama că nu a mai auzit nimeni până acum de ea, că este o noutate și poate un șoc pentru câțiva. Dacă nu mă pot exprima la școală, mai bine scriu. Am nevoie să scriu adesea ca să mă descarc. Este și destul de greu în clasa a IX-a. Nimeni nu este pregătit pentru ea. Parcă acum m-am mai obișnuit cu profesorii, colegii, am simpatii, dar sunt și din aceia cu care nu vorbesc, pentru că nu am ce. În general, viața mea este legată de sora mea. Ce bine că am o soră! Semănăm una cu cealaltă la caracter. Am descoperit că avem însă gusturi diferite și, așa putem să ne dăm seama și de oamenii de lângă noi. Ea vede ce nu văd eu și invers. Așa e cu surorile. E mai bine decât să fi fost doi băieți, cel puțin așa se laudă mama. Despre copilăria mea nu pot să vorbesc fără să o pot aminti pe ea, sora mea. Ea este ca și jumătatea mea. Ca toate fetițele probabil că lumea se așteaptă să scriu aici cât de înnebunite eram după păpuși. Țțț...No...surpriza de-abia acum începe. Mașinuțele, autobuzele, tractoarele, astea erau pasiunile noastre comune. Plus că ar mai fi ceva care nu trebuie să rămână uitat. Pasiunea pentru electronice: televizoare, aparate, calculatoare. Nimic atipic, nu? Numai că nu se prea leagă cu pasiuni pentru fetițe. Nu știu alții cum sunt, dar mie mi-au plăcut și-mi plac motoarele, bicicletele și tot ce ține de rock, zgomot, muzică tare, îmbrăcăminte de piele și nici măcar nu arăt ca un fan rock. Sunt atât de...fată și-mi place asta. Doar că eu sunt eu.

Jocurile mele din copilărie au fost tipic artistice. O întâmplare care a rămas în istoria copilăriei mele, domină și acum amintirea alor mei. În timp ce fetițele de la mine de la bloc se jucau de-a mama și de-a tata, eu experimentam ce înseamnă să fii un DJ. Mă jucam așa pentru ca muzica să se facă auzită în cartier. Aveam un casetofon primit de la bunicul mamei care se bucura de câte ori mă vedea. Nu știu dacă mai în glumă sau mai în serios, când îl vizitam, îmi arăta cum se repară diverse lucruri. De exemplu, dacă repara ceva la chiuvetă, ținea lângă el o geantă cu diferite chei pe care mi le cerea la anumite intervale. Același lucru îl proba și cu sora mea. Ne poreclise Surorile Focului, pentru că, zicea el, citește ceva în aura noastră că vom face ceea ce nu a făcut el. Noi ridicam din umeri și ne jucam cu toate cheile din trusa bunicului. Ciocanul ne era familiar pentru că învățasem să batem și cuie drepte, nu strâmbe, cum încerca mama, atunci când tata era plecat și trebuia să se descurce singură.

Într-o vacanță de vară de prin 2019, la țară fiind amândouă, cu sora mea, am decis să jucăm „Cap și pajură”, dar pe porunci. Musai să le îndeplinim orice ne pica. Am scris fiecare pe bilețele diferite sarcini, unele haioase, altele dificile și am jucat până am epuizat toate bilețelele.

Am fost uimite să vedem cum prin minune și cu totul de neexplicat, ne-a rămas amândurora aceeași sarcină: să construim o căsuță de lemn în spatele livezii de meri și pruni, pe lângă care curgea încetișor un râșor cu cea mai limpede apă de munte în care ne răcoream de arșița verii. Ce ne plăcea la acest joc? Provocările pe care ni le arunca de fiecare dată. Pentru că sarcina era dată și amândouă eram prinse în joc, am trecut la îndeplinirea ei. În timp ce strângeam de prin pădure crengi, tăind de zor, numai ce auzim un sunet prelung de corn, care venea de după izvor, din păduricea din apropiere. Ne-am uitat una la cealaltă, asigurându-ne că am auzit amândouă același lucru. Am decis să explorăm partea cealaltă a râului, doar eram două, ce se putea întâmpla? Ne aveam una pe cealaltă și nicio primejdie nu ar putea fi căreia să nu-i facem față. Aveam asupra noastră o toporișcă, un cuțit, niște sfoară pe care voiam să le folosim la ridicarea căsuței. Ce am descoperit de partea cealaltă, era dincolo de orice imaginație. După hățiușul de aluni, măceși și corni care îți înțepau sufletul, s-a deschis o poiană plină de lumină în care făceau baie numai fete. Întreaga poiană răsuna în chiuituri, râsete, dar nu se auzea vreun cuvânt anume ca să se strige pe nume. Ne-am apropiat cu teamă de ceea ce părea ireal. Nu știam exact dacă ceea ce vedeam era real sau eram căzute în vis. Ni s-a făcut semn să ne așezăm la masă. Pe un ștergar de vreo 2-3 metri, de un alb imaculat, erau întinse platouri cu fructe, fripturi care mai de care, iar cineva cânta la fluier și la harpă. Ne-am frecat la ochi. Era vreo petrecere câmpenească de care noi nu știam? Acasă nu ni se spusese nimic de genul acesta. Ne răzbise însă foamea tot jucând și alergând de dimineață, de când nu gustasem nimic în afara micului dejun. Am întins mâna să răspundem invitației și am realizat că pe platouri mâncarea se transformase în monede de aur tip *cap și pajură*. Nu ne venea a crede ochilor. Am băgat mâna în grămada de bani pentru a vedea dacă este adevărat ce ni se arată. Banii erau palpabili, reci la atingere, dat imediat ce îi atingeai se preschimbau în fum. Fum la dreapta, fum la stânga. Am realizat atunci că suntem încercate pentru a se vedea dacă rezistăm ispitei. O sete de joc ne-a cuprins pe amândouă și ne-am prins în hora fetelor. Ne-am văzut îmbrăcate în rochii lungi, ii românești, având pe cap coronițe de iasomie și alte flori de câmp. Ne-am aruncat într-un vârtej amețitor simțindu-ne mai libere ca oricând, râzând fericite, libere, fără teamă de acele necunoscute. Am simțit vântul răvășindu-ne părul și, cum eram mai din plin în mijlocul dansului, ne-am amintit în același timp de jocul nostru și am rostit „*Cap și pajură*” cu cea mai suavă voce pe care o avusesem vreodată. Pe loc, un fum s-a întins peste tot, iar fetele au dispărut cu totul. Ne-am trezit amândouă pe partea noastră de râu, amețite de joc, cutremurate de întâmplare și am dat fuga înspre casa bunicilor, povestindu-le grozăvia. Bunicii s-au uitat unul la celălalt, așa cum făcusem noi în poiană și ne-au asigurat că din cauza căldurii am avut halucinații, amintindu-ne că era zi de sărbătoare, Sânzienele sau Drăgaica, în jurul căreia se leagă o mulțime de legende despre niște fete, ielele care vin la râu să se scalde și ademenesc oameni pe care dacă îi prind în jocul lor, nu vor mai fi niciodată cum au fost. Se zice că, de Sânziene, dacă un om le vede, poate înnebuni. Dar ne-au liniștit că e o sărbătoare frumoasă de vară care aduce cu sine, multe ritualuri.

Am știut începând de atunci că destinul nostru este scris în cartea ielelor, căci noi credem că ne-am întâlnit cu personaje de basm. Nu degeaba bunicul ne-a numit „Surorile Focului”, ci pentru că bănuia el că o să avem o viață aparte.

„Jocul nu e joc până nu e cu noroc.

Dacă ai steaua ta, apleacă-te către ea,

Caută stele cu noroc și hai, prinde-te în joc.

Te-ai jucat și ai aflat,

Norocul ți-ai căutat”

VI. „De-ale jocului și de-a omenia”

de Răzvan Trăncău

Cine sunt ? De unde vin ? Încotro mă duc ? Ce mă aștept să găesc la capătul căutării mele ?

Iată câteva întrebări mai bune decât orice prezentare, prin care poți spune totul despre tine.

Sunt Răzvan, fost boboc de clasa a IX-a și pregătit pentru clasa a X-a. Învăț la un liceu tehnologic în Tg-Jiu și în acest an școlar am experimentat diverse emoții care m-au ajutat să mai descopăr câte ceva despre mine. Vin dintr-o lume a adolescenților. Nu știu încă încotro mă duc și sper să găesc la sfârșitul fiecărei etape a vieții mele câte un răspuns despre cine aș putea fi/deveni.

Prezentarea mea e puțin atipică, întrucât eu nu mă consider un adolescent ca toți ceilalți. Nici nu ar avea cum să fie altfel, ținând cont că toți oamenii sunt diferiți. Mai deunăzi, doamna de română mă încuraja că pot mai mult, dar este nevoie să vorbesc puțin mai clar, să fac exerciții de dicție. Parcă am prune în gură. Această meteahnă a mea de a vorbi foarte repede, mă făcea de neînțeles mai ales la vârstele foarte mici, când mă jucam împreună cu alți copii. Pe de altă parte, nu știu dacă era nevoie de prea mult dialog. Mai mult ne jucam prin imitație, fiecare dintre noi fiind special în felul său. Copilăria nimănui nu cred să fi fost perfectă. Știu că se spune pe la televizor că nu e bine să țipi, că e nevoie să fii calm. Cine poate oare să aibă atât de multă răbdare cu un copil care nu este după normă și are propriile sale opinii despre ceilalți și , mai ales despre el însuși ?

Ca în reclamă, s-ar putea spune că: **EU SUNT RĂZVAN ȘI ASTA ÎȚI MĂNÂNCĂ TOT TIMPUL!** Fiecare pui de Răzvan, Mihaela, Ancă are povestea sa. Copiii seamănă între ei când sunt mici, pentru că sunt copii. Cuvântul „copil” te face să-i bagi în aceeași oală pe toți copiii: *E copil și lumea e a lui !* Lumea e a lui oricum, pentru că este preocupat să se joace și să-și caute prieteni printre ceilalți ca el. De jucat, am o amintire care precis o să bată la scor celelalte amintiri ale colegilor. Eu sunt omul fotbalului și pentru că este un sport care mă ține în priză bine de tot. Mor după acest sport, dar nu prea excelez.

Știu și motivul principal pentru care m-am băgat în echipă. Unu' ar fi că nu am prieteni prea mulți, de fapt, mai deloc și căutam să socializez. Doi, sunt prea guraliv când mă pornesc și la fotbal aș fi atât de ocupat să dau în minge, că nu aș mai avea timp să scot prunele pe gură. Nu perlele, ci prunele. Spui perle, dacă vorbești despre ceva inteligent, însă cum eu mai mult spun basme, cred că ar fi mai potrivit să zic prune. De unde au apărut prunele în vorbire? Cam de pe la vârsta mică.

Oamenii se prind cam greu că sunt foarte, da' foarte emotiv. Este evident că trebuie să exersezi vorbirea în mai multe persoane, deci o echipă ar fi cea mai potrivită. Provocarea adevărată în practicarea fotbalului este aceea că sunt total lipsit de talent. Din spirit de echipă râd și eu uneori ca prostul, deși nu prea înțeleg ce vor și fotbaliștii ăștia să zică. Au limbajul lor, idei neînțelese, a căror traducere nu prea există în limba română. Nepotrivirea mea cu „vocația” de fotbalist se trage de la ultimele și cele mai recente evenimente. Jocul este unul inteligent: se respectă reguli, te face mai responsabil, înveți despre fair-play, încerci să fii mai clar, coerent cu tine, dar, uite la mine...sunt în permanență negru pe picioare! Cum atacant nu sunt bun, băieții mă trec în poartă. Nimeni nu se gândește cât de greu este să fii băiat în poartă, la fotbal. De exemplu, vara trecută am avut picioarele vinete din cauza unui șut din greșeală. Șuturile astea „din greșeală” s-au cam tot repetat și la școală. Am respectat așa-zisa tradiție și chiar la liceu tot portar am nimerit. Cred că m-am învățat cu picioarele șatirate! Faza cu prunele se trage tot de la un joc de vorbire pe care l-a propus doamna de română în clasă. Să mor de rușine că ceilalți puteau să vorbească atât de clar și eu, parcă atunci spuneam primele sunete. Motivul pentru care scriu acum e acela că în gimnaziu aveam la Română doar nota 5, mai rar nota 6, dar ce să vezi că acum am 7 la 8.

Se pare că jocul meu lingvistic s-a îmbunătățit. Vorbind despre pasiunea mea, jocul pe care-l amintesc, fotbalul mi-a adus și momente unice. Insist asupra unei întâmplări în urma căreia am crezut că am spus STOP „carierii” de ultrafotbalist. Pentru că aruncam mingea prin sat cu băieții în toate direcțiile și ne afirmam ca mari sportivi, iată că într-o zi din vacanța de vară, am făcut pocinogul. O pot încadra la amintiri memorabile. Dintr-o greșeală, am lovit cu mingea farul de la mașina unui vecin și i-am zgâriat și puțin capota. Foarte speriat, am încercat să fug, ca orice copil, de consecințe. Ceva a fost peste așteptările mele. Am fost iertat. Omul a fost foarte înțelegător, deși ar fi putut să mă tragă la răspundere. Am învățat atunci lecția omeniei. În mod normal sunt destule situații în care, dacă știi că faci o năzbâtie, te aștepți la urmări care pot fi normale sau, altele radicale. Lecția de neuitat a fost aceea că, trebuie să fii om până la capăt, să știi să ierți greșelile celuilalt, să păstrezi ce ai mai omenesc în tine. Nu este ușor să treci cu vederea un lucru care te-ar obliga să faci anumite eforturi din vina altuia. M-am gândit care ar fi putut fi sporturile pe care le-a practicat acel om care să-l ajute să se disciplineze, să învețe să ierte, să devină un om mai bun, să găsească vorbe de bine pentru oricine, mai ales pentru copii?

Sau, dacă ar fi să mă întrebe cineva ce joc aș recomanda eu la vârsta de 16 ani date fiind experiențele mele de până acum, ce joc aș trece în cap de listă care să ne ajute să ne formăm felul de a fi? Cred că lista jocurilor mele ar fi în felul următor: 1.fotbalul te ajută să-ți consumi energia dacă simți că ai prea multă și nu știi cum să o împarți;

2. Jocurile de strategie ar fi utile pentru că te-ar ajuta să-ți canalizezi atenția într-un punct principal, apoi să găsești soluțiile potrivite; 3. Șahul se numără printre sporturile mele preferate, care m-a ajutat mult să mă temperez, să învăț să stau mai mult pe scaun, să anticipez mișcările celuilalt; 4. Jocurile de echipă în general te învață despre fairplay, despre iertare, despre a împărtăși, cum să împarți sarcinile și să găsești soluții împreună.

Mi-am dat seama că fiecare etapă a existenței noastre vine cu noi provocări pe care de-abia aștept să le încerc. Chiar dacă greșesc, sper să am în drumul meu oameni la fel ca în copilărie, care să mă îndrume încotro să pornesc.

P.S. Mai cred că jocul nu se termină niciodată și nu pleacă niciunde sufletul nostru de copil. Fără joc suntem pierduți.

VII. „Omul negru n-a venit...sau a venit?”

de Cristian Lăpăduși

Omul negru aş fi eu, căci adesea mi se spune că alerg după himere...

Aşa aleargă adolescenții, mai ales dacă sunt în căutarea unui nu-ştiu-ce.

Tot aşa mă prezint și eu, drept un adolescent pe nume Cristian, unul de clasa a IX-a, finalizată cu bine, pregătit de provocările vacanței.

Vorbește acum căutătorul din mine, căci am impresia că drumul meu de-abia acum mi se deschide.

Anul acesta am fost omul punctelor. Am făcut, am cerut puncte. Important este că am putut comunica.

Vacanța se apropie cu pași repezi, deși mai avem câteva săptămâni de practică. Eu sunt elev la un liceu tehnologic, profil tehnician ecolog în protecția mediului și o să mă bucur de excursii tematice, provocatoare, prin care să mă definesc legat de ceea ce fac. Oricum am nenumărate întrebări despre responsabilitate, implicare, pe care am mai încercat uneori să le fentez. Sunt sincer și recunosc. Mama mă înțelege. La școală mai sunt „urecheat” pentru îndrăzneli, dar și motivat. Cel puțin acum sunt motivat să mă reîntorc în cel mai dulce timp, acela al copilăriei mele. Ce năzbâtii, cât fotbal, câte jocuri, scaldă la țară alături de copiii vecinilor și...*Omul negru a sosit!* Ei, aici e aici! Este cu siguranță jocul cel mai bine păstrat ca intensitate a emoțiilor în memoria mea. Cine putea să fie Omul negru? Ați auzit de Omul negru readaptat? Să știți că l-am făcut noi mai înfiorător. Povestea arată că în căutare de distracție, copiii pot fi foarte inventivi. Nu pot să înțeleg de ce anume copiii, chiar dacă sunt mai mici, aleg să se implice în jocuri care să îi sperie. Probabil știți povestea jocului. Dacă nu, o să o trec eu în revistă aici: în esență este un joc care implică cel puțin trei jucători, dar este mult mai distractiv dacă suntem mai mulți. Dintre toți cei care participă, se alege cel care va fi Omul negru, iar acesta cu un alt jucător va alege numărul secret. Mai apoi, toată lumea se ține de mână și cântă ca un descântec: „*Ora 1 a sosit/Omul negru n-a venit/Ora 2 a sosit/ Omul negru n-a venit...*” Deja și versurile au un „farmec” aparte. Dacă se zice *Omul negru a sosit*, toți copiii fug pentru a nu fi prinși. Atunci să vezi hărmălaia de pe lume! Nu numai că fugi, dar te și ascunzi. Dacă ești prins, atunci rămâi în locul Omului negru. Dar, dacă din senin apare un alt Om negru decât prietenii tăi din grup, vopsit cu negru pe față și pelerină? Asta mă obligă să vă spun povestea mea.

Eram la țară, într-o seară de iulie, acum doi ani de zile. Mă bucuram de libertate totală. Mai aveam până la examenul de Evaluare Națională și nimic nu părea să-mi dea vreo emoție recentă sau să mă determine să fiu responsabil. În plus, nu aveam în minte nicio întrebare existențială. Mă comportam exact ca un copil sănătos din toate punctele de vedere. Așteptam cu nerăbdare să vină și verișorii mei de la Tulcea, mai mari cu 4 ani decât noi trei, frații și copiii din familia mamei. Ne găseam tot felul de nebunii de jocuri, iar eu eram partizanul fotbalului, mai ales că puteam să alerg mingea pe tot câmpul care era numai al meu. Dădeam și goluri invizibile noaptea în pat, căci zi și noapte mă visam un fotbalist ca Hagi, Maradona sau ca Ronaldo.

Nimeni și nimic nu putea și nu avea de ce să tulbure visul unui forbalist care se voia recunoscut, să ajungă MARE. Prezența la țară mai devreme cu o săptămână a verișorilor mei mă bucura, căci nu ne mai văzusem de doi ani. Atunci erau și ei mai mici. Nu bănuiam că fuseseră pedepsiți pentru alte lucruri pe care nu o să le mai scriu aici. Adică, vreau să spun că părinții încă își pedepsesc copiii, da, nu așa cum crede lumea, că avem tot pe tavă și suntem lăsați de capul nostru. Ajunși la noi la țară, ne întâmpină un grup de patru verișori deloc vesel, vizibil supărați că le-au fost date planurile peste cap. Primele zile au fost cele mai morocănoase posibile. Nicicunul nu voia să facă și să zică nimic. I-am lăsat în pace, până într-o seară în care voiam, după ce epuizasem toate jocurile, să „scoatem din cutie” Omul negru. Nu aveam însă destui participanți, așa că ne-a venit ideea să-i antrenăm și pe ei, pe verișorii morocănoși. I-am întrebat dacă vor să fie alături de noi, dar ne-am lovit de refuzuri ferme. După o serie de rugăminți dintre cele mai fierbinți, care ar fi mișcat și o piatră, au acceptat. Jocul îl știau, dar nu-l mai încercaseră demult. Pentru mai mult spațiu, ne-am îndreptat înspre curtea vecină, o casă părăsită în care nimeni nu mai locuise de ceva ani. Era deja dărăpănată, nu avea ce și cum să se întâmple. Nimeni nu știa povestea din spatele acesteia. La un moment dat, cum ne jucam noi de zor, verișoara mea mai mare ne-a propus să facem o pauză de la alergare ca să ne mai odihnim. Jocul de noapte a continuat cu o altă provocare: să spunem povești înfricoșătoare și, care va reuși să ne bage cel mai tare în sperieți, acela va câștiga. Am fost cu toții de acord. Ce să și faci în vacanță, seara, la țară? În timp ce povesteam care mai de care și mai creasem și un cadru nocturn terifiant, simțeam că suntem bătuți pe umăr cu degetul, fiecare în același timp. Pentru câteva secunde ne-a bufnit râsul, gândindu-ne că suntem buni de glume la minut. La un moment dat, am realizat că prea ne hlizim toți în același moment și ne-a înghețat zâmbetul pe față. Cum stăteam în cerc, ne-am întors toți concomitent să vedem cine ne tot bate pe umăr. Nu se vedea nimic. Am sărit cu toții în picioare. Fiecare dintre noi simțea în continuare atingeri pe umeri. Probabil nu știți ce înseamnă viteza luminii în alergare. Am escaladat gardul vecinilor fără să-l atingem. Cred că eram buni de dus la concursul de alergare sincron viteză. În secunda doi am intrat în casele noastre și ne-am băgat în pat. Nici măcar nu am mai deschis subiectul despre întâmplarea fantastică. A doua zi, ne uitam unii la ceilalți și așteptam să deschidă măcar unul dintre noi subiectul ca să le povestim bunicilor. Am avut eu inițiativa, în timp ce înghițeam mâncarea cu noduri. Răspunsul bunicii a fost dintre cele mai uluitoare: „Ce ați căutat acolo? Multe legende se leagă de casa lor. Se zice că au avut o fată de șase ani, care a căzut în fântâna din curte și s-a înecat. Cică s-ar fi transformat în strigoi. Așa se spune pe aici. Învățare de minte să vă mai duceți prin curțile oamenilor!” Ne părea tuturor rău de necazul cu fetița. În același timp am înțeles că uneori jocurile pot fi periculoase. Hazul este haz, dar te poate arunca în necaz.

Dacă am mai jucat vreodată de atunci jocul cu Omul negru a sosit? Da, bineînțeles, dar vara următoare. În vara aceea de pomină, niciunul nu a mai fost în stare măcar să pronunțe cuvintele Omul negru. Încercați-l și voi! Cine știe ce surprize se ivesc!

VIII. „Întâlnirea cu jocul la bibliotecă” de Alexandra Bercan

Hello! Eu sunt Alexandra! Spiritul meu este în esență unul neobișnuit și, mi se spune că, după față, par uneori tristă. Sunt mai degrabă gânditoare. Nu mă mai arunc în presupuneri sau să trag concluzii ca acum un an, de pildă, când era să plonjez în alt univers. Asta este însă o poveste pe care o s-o relatez pe etape.

Să mă recomand din nou? Poate nu ar fi trebuit să scriu mai sus ce am și gândit.
De la capăt! Sunt Alexandra și nu ai decât să mă cunoști dacă mă citești.

Ți-am atras atenția? Am reușit? Iată povestea mea. Cele mai interesante experiențe ale mele sunt legate de jocurile din copilărie. Creativitate, nebunie sunt printre puținele cuvinte care ar putea proiecta un spirit dornic de aventură precum al meu. Am fost întotdeauna mai curioasă decât ceilalți. Cel puțin așa mi se părea mie. De fapt, toți copiii se află la un moment dat în etapa *De ce? De ce? De ce?*. La mine, etapa a durat mai mult decât peste limita normală permisă, în așa fel încât efectiv îi înnebunisem pe ai mei. Soluția oferită a fost dintre cele mai simple: permisul la bibliotecă. Dacă tot eram atât de preocupată de a căuta și nu întotdeauna eram mulțumită de răspunsuri, nu aveam decât să caut biblioteca. Zis și făcut. Nici nu bănuiam că aveam să trăiesc una dintre cele mai palpitate experiențe de până acum. Încă nu găsesc un răspuns pentru faptul că la bibliotecă poți pune în practică cele mai interesante jocuri. Dacă mă citești în continuare, vei afla și de ce.

Vara anului 2018 a fost una dintre cele mai călduroase din câte îmi amintesc. Știu că nu mai puteam de cald. La bloc puneam cearceafuri cu apă rece ca să mai ia din nădușeala de peste zi. Ba chiar puneam și folii de aluminiu ca să mai țină măcar puțină răcoare. Balconul recent renovat era al meu. Spațiul meu intim. Nimeni nu avea voie să intre acolo. Mama punea rufe la uscat în balconul cel mic. Tot acolo avea și florile, îngrămădite sfioase una în alta, pentru că spațiul din balconul mare îl ocupasem eu. Dintr-odată, am avut sentimentul că, toate eforturile de a îndepărta căldura, erau inutile. Totul părea cuprins, împins într-o cutie de chibrituri. Aveam nevoie de un loc vast care să mă ajute să-mi limpezesc gândurile, să-mi pot duce la capăt jocurile mele imaginare cu personaje care nu existau decât în mintea mea. Voiam desfășurare. Balconul amenajat special pentru mine, după placul meu, nu mă mai mulțumea. Era, ce-i drept, un colțișor de rai.

Aveam o canapea cu flori, cu bujori, mai exact. În partea dreaptă a canapelei se ridicau câteva rafturi suspendate pline ochi de cărți, puse grămadă unele peste altele. O măsuță cochetă de lemn cu geam de sticlă deasupra flanca partea din stânga a canapelei. Acolo îmi punea mama la anumite intervale câte un suc de portocale sau unul de trandafiri, preferatul meu. Jaluzele verticale de mătase crem încercau să acopere doar o parte a spațiului meu din balcon. Încă nu reușiseră să le cumpere pe toate, așa că sufeream de cald și de prea multă lumină. Am și găsit locul potrivit pentru a mă arunca în fantezie. Trebuia să plec la biblioteca din oraș. Nu era foarte departe, în schimb era o răcoare acolo, care te revigora. Știam eu că au aer condiționat.

Biblioteca rămâne pentru mine locul în care am descoperit că pot citi orice, oricând, că pot inventa cele mai neobișnuite jocuri care să mă ducă în lumea irealului. M-am așezat la o masă lungă de 5 metri, după ce luasem vreo trei romane ale autoarei Agatha Christie. Eram și sunt pasionată de cărțile polițiste. Îmi place imaginea detectivului care găsește soluții oricând, oricum. Tomai citisem primele zece pagini din „Zece negri mititei” și ajunsesem la intrigă. Primesc pe masă un șomoldoc de hârtie. Eram întrebată care este numele meu. Mi-a venit să râd. Doar nu visam. Eram oare așa prinsă de lectură încât o transformasem în realitate? Îmi văd de treabă mai departe. Peste două minute, hop-țop o a doua invitație la răspuns, prin alt șomoldoc. Mă uit în stânga, în dreapta, în toate părțile și nu văd nimic. E clar. Căldura m-a moleșit într-un așa hal, încât am ajuns la halucinații. Dar aici era răcoare. Nu aveam nicio explicație. Închid ochii, trag aer în piept și imediat mă trezesc cu o nouă colegă de lectură peste masă. Nu mă privea, doar eu o fixam. Efectiv mă ignora. Nu o cunoșteam, totuși nu am mai răbdat să nu o întreb: „*Tu mi-ai aruncat bilețelele? Vrei să știi cum mă numesc?*”. Zero răspuns. Eram ignorată fără lipsă de respect. Cum să nu-i răspunzi unui om dacă te întreabă politicos ceva? Nu-mi răspunde, dar îmi arată cu mâna că, la capătul mesei sunt privită de cineva. Persoana se ridică și mă privește insistent, apoi îmi face semn din cap să o urmez. Eram nedumerită. E totuși o străină. *Dacă mă duce undeva și nu mai pot scăpa? Dacă ratez însă o experiență esențială pentru mine?* Repede-repede m-am gândit să joc folosindu-mă de degete, pe sub masă, „*ala-bala-portocala/ieși Gheorghiuță la portiuță*”, nu înainte de a-mi proiecta că, dacă mă voi opri la un anumit deget, voi risca să dau curs invitației dubioase. Curiozitatea și jocul cu degetele ajută uneori să iei decizii la limită dacă nu știi ce să alegi. Am urmat străina, oarecum înfricoșată. Deodată o ușă se deschide în fața noastră și mi se dă întâietate. Pășesc prima. Ce era dincolo de ea? Bunica mea mă aștepta având în față, pe masă, toate cărțile pe care le citisem și altele noi pe care mi le doream. Ce căuta ea aici? Parcă era plecată în alt oraș. Venise mai devreme ca să-mi facă o surpriză? Nu știam pe ce anume să pun mâna mai întâi. Atingeam copertile pe rând și mi se părea că sunt din mătase cu aur. Miroseam filele și izul de nou, de tipografie, mă gădila la nas. Hotărâsem să mă folosesc din nou de jocul meu cu „*ala-bala-portocala...*” ca să știu care carte să fie prima pe care o citesc. Cum aș putea să le iau și pe celelalte acasă? În timp ce mă plimbam nedumerită cu brațele pline de cărți, am realizat că rămăsesem singură. Bunica nu mai era. M-am neliniștit. Am strigat-o pe nume. Nu mai era de găsit. Aveam însă o altă avere însemnată: cărți, care de-abia așteptau să fie deschise, citite, să-mi arate povestea lor, să mă facă să visez ca acum. Deci, acum visez. Stai. Visez chiar la bibliotecă! Deschid ochii și mă găsesc culcată cu brațele încolăcite peste cel puțin zece cărți. Oare ce făcusem cu ele? E clar că adormisem și visasem ce era în subconștientul meu, dorințele mele, gândurile mele. Uite cum jocul la bibliotecă aduce cu sine atât de multe daruri intelectuale. M-am hotărât să plec înspre casă. Acolo aveam să descopăr un lucru minunat, la care nici nu mă așteptasem. Uite-o pe bunica din visul meu. Mă aștepta pe canapeaua din balconul meu cu cele mai frumoase surprize, cărțile din vis. Am provocat-o pe bunica la un joc: „*ala-bala-potocala*”, ca să văd care carte va fi prima la citit.

IX. „Cum să faci să cazi în...povești”

de Albert Stamatoiu

Cine aruncă primul cu piatra? Cine știe să spargă cel mai bine geamuri?

Dar cine nu nimerește niciodată căsuța în jocul „șotronul”, știți pe cineva?

Acela sunt eu, Albert. Nu vă mirați și nici nu vă gândiți că aș fi capabil numai de prostii.

Azi o să vă vorbesc cum mi-au dat lacrimile destul de recent, ce experiență am trăit și ce am învățat despre mine.

Sunteți pregătiți? Pe locuri, fiți gata...START

Salutare! Știu că vă mână curiozitatea, feciorii moșului, în a descoperi câte și mai câte peripeții, ce vă trăsesc prin cap, de gheboși ce sunteți. Dară, să nu ne pierdem timpul cu grețosenii și să purcedem în a da gata povestea, după ce mâncat-ați cu ghiotura friptane rânjind la pui îmbălați în untișor gustos de ți se scurg balele pe la botul ista tare neisprăvit al vostru. Luați licoarea limpede și răcoritoare ca să vă ostoiască dorul de povești, căscați gura și unjeți-vă urechile la șe fășeam io amu câțiva anișori la bunica, când eram un drac împelițat.

Iacă-tă jocul și povestea. Se fășea că amu într-o zi de vară din alea de nu să mai tărmină, de rânjește soarele înfoiat la tine cât îi ziulica de lungă și-ți arată toți dinții, se fășea că ieram într-o vacanță din alea de nu le uiți până la sfârșitul zălișoarelor. Amu' noi ieram io, Albert al Ioanei, Mihai al Petrei, Anca a Tomeștii, Dana a Popeștii, Ionică al Drăghiei și vreo încă câțiva puiuți din cei drăcoși, de nu în puține rânduri sculasem satul cu drăcăriile noastre. Așe se fășea că, după cum spuneam (stăi măi, drăcane, nu mă grăbi, bre, să mi să așaze mâncarea ista în burdihan!), ieram prîntre cei mai buni la prostii. Joaca noastră ierea din alea neîntrerupte de șeva anume, ci, doar de foame, bat-o vina s-o bată, de pîrdalnică șe iaste ea. Uite așe, ne veni nouă idee genială de a mere la pescuit, cu gândul hazliu de a face o baie de cremene, nu de alta. Și pornirăm noi „ceata lui Piticot, dai într-unul fuje toți”, cătră râul cu pește de la Șușita, de la noi din Gorj, bre fîrtate, bre.

Fuserăm mulți, că pe drum se mai agățară și alți dăștepți pe lângă noi. Ajunsăram în livada cu nuși, că la umbra nu te puteai ostoi decât în livadă. Pregătiram noi undițele, viermii de momeală, suflecarăm ițarii de pă noi, mâneșile la cămeșă, puserăm o broboadă pe cap să ne apere de soarele ista aprins și ne apropiarăm de Șușița. Doamne, fericească-ne Doamne, că tare ghini mai iera în apa șea răce ca ghiața de să zbârlea mustața, pe care oricum nu o aveam! Simțam că șeriul ne trimite ocheade și ne benoclam ca proștii la albastrul de azur și credeam că amu se scoboară șineva la noi să ne dea binețe. Copii din șeia proști, ce să vezi! Și, numai ce ne veni din căpățânele aiestea șele săci, o idee ghenială: să jucăm pândalnicu ila de ..PIATRĂ, HĂRTIE, FOARFECE, în pădure. Și unde nu înșepurăm să ne hlizim unii la alții mai șeva ca albina la miere. Și tu ia una, eu iau una și tăt așe până ne amintiram noi de șe venisăm la Șușița. Îndată vreme sărirăm tăți în apă, îmbrăcați cum ieram că se scurjea apa pe noi de îmbălați șe ieram. Aruncarăm undițele în apa clară ca un cristal și ne înțăpeniram chișoarele cu deștele în petrele râului. Ațele nu păreau să se miște neam și tăt așteptam să bughim vreun peștioi că tare ne mai ghiorăiau mațele de foame. Ne aduserăm aminte că uitasem în fuga noastră să apucăm un boț de pâne. Amu și pânea iera mai bună ca orișe. Decât deloc, mai bine un ghindoc. Ne slăisem dinții și măsurile în gură da' n-aveam de șe apuca. Limba se uscasse de așteptat, burta să lipise de șirul spinării. Și, când gândiam noi, că s-o terminat tăt, tăt și plecăm acasă, numa' șe să mișcă cu toată putierea dă pă lume, undița lui Ionică al Drăghiei. Și așe se zbătea sărăcanul de iel, că nu-l puteam atinje. El trăgea, peștele tare se giuca. El hăis, peștele, cea. Amu' noi văzurăm că nu e de șagă și sărirăm toți, totuță să-l agiutăm pe băiet. Trăjeam toți de ziceai că suntem în luptă cu zmeul de pe tărâmul alălalt. Ba, ca să vezi șe n-ai văzut pe ist pământ, ne opintiram toți cu puterile alea de nemâncați de-asară și, dă-i că prinsăram peștioaica. Șine criea că pescuitul e un joc simplu, se înșală amarnic. Mai palpitant, mai cu incuri de așe nici că să putea. Îndată șe puserăm peștiele pe pietre la malul râului, trăbuia să trajem la sorți care îl va dezghioca. Nimeni, nișor nu voia să atingă făptiura prețioasă. Ba că-i pute mâna apoi, că nu vrea să să știe că a plecat fără să spuie, ba că nu știu să desfacă peștele și, una-două, ia de ceartă. Se uitase de necuratul foametei și toți se împinjeau unul pe șelălalt.

Dintr-odată, tăt jocul nostru se făcu o bătaie în tătă regula. Peștioaica stătea la soare și așe se zbătea și aia, de ziceai că se desface sîngură. Stop! se auzi o voce de fată. Mă, da' să vezi și să nu crezi! Așe fată frumoasă foc, io nu mai văzusăm, bată-mă Dumnezău să mă bată! Tăta cu părul ca aurul grăului, cu ochișorii ca albastrul șeriului, subțirică ca o trestie, blândă ca o căprioară, că de fuje te bagă-n boală. Tăți se opriră din șertat și se uitau năușiți la ea. Ea o coroniță pe cap avea, care strălușea de-ți lua ochii. Fețișoara ei sămăna ca a Ileanei Cosânzana, șe să mai vorbim, văzusăm minunea minunilor. Șine șe să zică? Fata să uita cu băgare de samă la noi ca să vadă șe aviem de gând să fașem. Șe putia să facă iaca prostimea prostimii! Că așe ieram noi, ca niște bolinzi de cap care cască gura ca să intre musca. Ea tăt aștepta, că ea credea că noi, nărozii nu terminasăm de giucat. Că n' acolo, șe să vezi? Stăteam ca vițălul la poarta nouă, ne împinjam cu câte un dejet care să vorbească primul, că în rest ieram tăți muți. Atunși fata zise ea : „ *Nu va fi rușine fețe de voinici șe sunteți să intrați în apa Șușiței fără ițari pe voi?*” La auzul așestor vorbe, ne-am uitat ca prostovanii în jos, la noi. Că n' ne uităm, să murim, nu alta, de rușinea rușinii. Nu știm niși amu' șe s-o putut întâmpla de ajunsasem în halul aciela. Parcă ieram Nică a Smarandei din *Amintiri din copilărie*. Am rămas tăți cu gurile căscate la gândul că șeva ne făcuse peștioaica aia de credeam că nu mai avem ițarii pe noi. Ne-am dat de cu siama mai târziu că trăisem o iluzie, ca de poveste. Poate ne amețise soarele pândalnic, poate jocul cu plesnitul ne sărise creierii din cap, că prea tare ne înfieram. Oricum, fata așeaa ne-o făcuse.

Am căzut cu toții de acord să luăm sama de acum încolo să nu mai stăm la pescuit ca să ne luăm la harță, că, ia aci că nu adușe nimic, nimicuță bun . Cel mai bine ar fi ca jocul să rămână joc, să fim prieteni buni, să ne spunem povești dintre cele mai haiioase care să ne apropie și din care să învățăm cine suntem.

Vorba vorbeii: „ *Spune mamă cum să joc, ca să fie cu noroc.*”

Ș-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea...

X. „Șotronul de la balcon” de Nicoleta Guțea

Mai întâi să mă prezint, că oricum nu puteți trece de mine. Sunt cea mai guralivă fată din clasă. Colegii, profesorii îmi repreșează adesea nu că vorbesc, ci turui ca o moară de vânt. Nu ai cum să mă confunzi. Eu sunt Nicoleta cocheta. Sunt la modă cu tot ce apare nou, mă îmbrac mereu șic, știu să dau sfaturi vestimentare. Chiar și proiectele mele la română sunt cele mai siropoase: fundițe, papioane, agrafe, puișori, toate aruncate în joacă, lipite pe hârtie.

Vrei să vezi cine sunt eu, Nicoleta? Hai să ne jucăm, așadar...

Joc, joacă, veselie peste limită, bucurie, năzdrăvănii care mai de care. Eu spun că joaca nu se termină niciodată. Pentru mine cea mai frumoasă amintire a jocului preferat este legată de „Șotronul de la balcon”. Ați auzit de el ? În mod normal, șotronul se joacă în fața blocului, se desenează cu creta pătrățele care se numeștează, apoi trebuie să respecti liniile, ordinea, să nu depășești linia dacă arunci cu zarul. Reguli și iară reguli. Dar, dacă regulile ar fi încălcate ? Ce, vreți să spuneți că nu ați fost niciodată tentați să faceți numai ce vreți voi ? Mi-amintesc că era exact în vara de după examenul de Evaluare Națională și prietena mea, Bianca venise pe la mine. Nebunie, gălăgie. Eram așa de fericite că am scăpat, în sfârșit, de cel mai mare stres posibil. Pusesem la cale de la început : oriunde intram la liceu, ne vom transfera ca să fim împreună. Aveam planuri mărețe : să ne mărităm în același oraș, să rămânem împreună până la bătrânețe. Nici nu bănuiam însă ce avea să ne aducă vara cu pricina.

Majoritatea celor de la bloc se duceau la piscină. Noi nu puteam. Suntem alergice la clor. Cam de aici a început prietenia noastră. Ne asemănăm foarte tare la boli, alergii. În rest, eram total diferite. Și noi eram conștiente de asta. Ne plăceam însă așa cum eram. Tocmai că, prin ce era diferit la noi ne simțeam bine împreună. Cum nu aveam altă ocupație pe moment, am pus la cale să ne distrăm puțin. De la balcon, evident. Mai ales că tot nu ne puteam duce la piscină cu ceilalți. Am scormonit toate jocurile posibile care s-ar putea preta de la balcon și să fie și hazlii. Ne-am oprit asupra unuia care făcea nervi tuturor și era mai degrabă potrivit băieților, în niciun caz unor fete atât de delicate ca noi. Am ales „Șotronul”. Cu siguranță vă gândiți cum vine aia, „Șotron” de la balcon. Simplu și eficient. Una dintre noi a desenat un șotron pe cimentul din fața blocului la indicațiile celeilalte din balcon. Hazul venea din faptul că puneam apă în pungi pe care trebuia să le aruncăm de la balcon, în așa fel încât să nimerim în căsuțele șotronului. Nu am stat prea mult pe gânduri și am trecut la fapte. Prima am picat eu să arunc cu tot aplombul. Nicidecum nu am luat în calcul că am putea stropi trecătorii, vecinii. Mai ales, nici nu mi-a trecut prin cap că o victimă ar putea fi mama. La etajul nostru eram singurele cu șotronul de la balcon. Nu aveam habar că la etajul nouă, nepoții doamnei Ionescu puseseră la cale același lucru. Nu știu dacă își numiseră jocul la fel ca noi, dar ce a urmat a fost devastator.

Exact după ce măsurasem, desenasem, umplusem pungile cu apă, primesc un telefon prin care mama mă anunța că urma să vină în vizită cu Doamna Dirigintă și mă ruga să strâng în camera mea. Nu mă grăbeam, timp era destul până ajungea mama. Mă bucuram chiar să o revăd pe Doamna Dirigintă. Între timp puteam să ne lăsăm în voia nebuniei și să aruncăm cu apă în șotron. Am dat drumul punguțelor de vreo trei-patru ori și am nimerit de fiecare dată. Nici nu trecea cineva pe acolo. Veselie cât cuprinde, mai ales că ieșisem câștigătoare. La un moment dat, norocul a început să mă părăsească. Nu mai nimeream nimic din șotron și pungile mele zburau în toate părțile. Concentrarea mea o luase razna și imaginația, precum și frenezia jocului își făceau de cap. De la un timp de vreme, am început să realizăm că e mai distractiv să aruncăm pungile cu apă la întâmplare, decât în șotron, ca să vedem cine, ce nimerim. Zis și făcut. Pungile tronau pe măsuța din balcon la loc de cinste și, toată rugămintea mamei de a-mi face ordine, se dusesse pe apa Sâmbetei. Jocul se întetea, mai ales că acum aveam concurenți serioși, pe băieții de la nouă. Ei aruncau, noi aruncam. Noi dădeam în copacii din față, iar apa se prelingea ca o baie venită din senin, până jos. Ei râdeau, noi râdeam. Am tot râs preț de vreo oră în hohote, până am aruncat chiar eu cu toată râvna, punga, direct în capul Doamnei Diriginte, care era cu mama la scară. Am înlemnit. Râsul se estompase. Băieții de la etaj au văzut grozăvia și, ca să se apere au strigat cât au putut de tare: „*Nu noi! Fetele de la etajul trei aruncă pungi cu apă din balcon!*” Cred că mama s-a făcut toate culorile universului. Imediat și-a dat seama că este vorba despre noi. În secunda doi am adunat tot, am strâns restul pungilor și mă pregăteam să fac ordine și în cameră. Apare și mama cu Doamna Dirigintă. Noi două, cumințenia universului. Nu s-a făcut vreuna că ar fi știut ceva. Mama s-a schimbat fără să scoată vreun sunet. Fără să întrebe nimic, fără, fără...Nici Doamna Dirigintă care fusese udă learcă, nu ripostase deloc. Ambele se ștergeau de zor cu prosopul și discutau diverse. Așteptam pe canapea morala de care nu aveam chef, căci știam oricum că greșisem. Morala întârzia să apară. La un moment dat, după vreo jumătate de oră, nu am mai rezistat și am întrebat: „*Dar mama, nu-mi zici nimic?*” „*Ce să-ți zic?*”, mă întreabă mama mirată. „*Cum ce? Nu mă cerți?*”. „*Pentru ce?*” zice mama. „*...Pentru prostie. Pentru că, uite, ne jucam și am făcut-o lată*”. „*Nu știu despre ce vorbești.*”

Atunci am înțeles. Mama și Doamna Dirigintă ne iertaseră pentru toate nebuniile făcute. Am înțeles atunci o lecție importantă. Mama a ales să răspundă cu blândețe la o greșeală, să-mi arate ce înseamnă puterea iertării, cum iertarea ne face mai buni. Vorba aspră nu aduce beneficii unui copil și nu-l face mai cuminte. Este vorba de modul în care alegem să dăm lecții celorlalți. Bunătatea, blândețea sunt cele mai bune lecții pentru orice copil. Și atunci eu am înțeles asta. Și i-am mulțumit mamei, căreia i-am promis în mintea mea să nu o dezamăgesc niciodată. Încerc să fiu bună în primul rând pentru mine, nu pentru ea.

Trebuia să joc un joc nemaiauzit „*Șotronul de la balcon*”, ca să înțeleg că educația se poate face prin mângâiere, iubire și mă bucur că le-am găsit la mama.

TE IUBESC, MAMA!

